

4. Рекомендація № R (2000) Комітету Міністрів Ради Європи державам-членам «Щодо повторного розгляду або поновлення провадження у певних справах на національному рівні після прийняття рішень Європейським судом з прав людини» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/994_175

5. Дженинс М., Кэй Р., Бредли Э. Европейское право в области прав человека (Практика и комментарии). Пер. с англ. – М.: «Права человека», 1997. – 640 с.

6. Туманов В.А. Европейский Суд по правам человека. Очерк организации и деятельности. – М.: Издательство НОРМА, 2001. – 304 с.

Вінницька П.К.,

здобувач вищої освіти освітнього рівня «магістр» за спеціальністю «право» НАВС

Стрельченко О.Г.,

к.ю.н., доцент, професор кафедри публічного управління та адміністрування НАВС

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВА ХАРАКТЕРИСТИКА ЛІЦЕНЗУВАННЯ ЯК ЗАСОБУ ЗАХИСТУ СОЦІАЛЬНО-НЕЗАХИЩЕНОЇ КАТЕГОРІЇ ДІТЕЙ-СИРІТ ТА ДІТЕЙ ПОЗБАВЛЕНИХ БАТЬКІВСЬКОГО ПІКЛУВАННЯ

Відзначимо, що ліцензування, відповідно до Закону України «Про ліцензування видів господарської діяльності» це засіб державного регулювання провадження видів господарської діяльності, що підлягають ліцензуванню, спрямований на забезпечення реалізації єдиної державної політики у сфері ліцензування, захист економічних і соціальних інтересів держави, суспільства та окремих споживачів [1].

Основними завданнями ліцензування є регулювання суспільних відносин у сфері ліцензування видів господарської діяльності, визначення виключного переліку видів господарської діяльності, що підлягають ліцензуванню, встановлення уніфікованого порядку їх ліцензування, здійснення нагляду і контролю у сфері ліцензування,

застосування відповідальності за порушення законодавства у сфері ліцензування видів господарської діяльності.

Метою ліцензування є забезпечення єдиної державної політики у цій сфері, а також захист основних економічних і соціальних інтересів громадян. Головним завданням – захист основних інтересів держави, її фізичних та юридичних осіб шляхом установаження з боку держави певних умов і правил здійснення окремих видів господарської діяльності [1].

Суб'єктами правовідносин ліцензування виступають уповноважені органи управління, які через свою діяльність виражають суспільні інтереси держави в конкретно-визначених сферах суспільних відносин, і суб'єкти, що господарюють, економічна діяльність яких є об'єктом державного контролю.

Відповідно зазначеному, вважаємо за доцільне визначити поняття **ліцензії у сфері адміністративно-правового захисту прав дітей-сиріт та дітей позбавлених батьківського піклування як документальний запис, що внесений до Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських об'єднань, з метою ліцензування господарської діяльності у сфері адміністративно-правового захисту прав дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, що підлягають ліцензуванню.**

Водночас, **ліцензування у сфері адміністративно-правового захисту прав дітей-сиріт та дітей позбавлених батьківського піклування, на наш погляд, доцільно визначити як засіб державного регулювання провадження видів господарської діяльності у сфері адміністративно-правового захисту прав дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, що застосовується з метою видачі, переоформлення та анулювання ліцензій, видачі дублікатів ліцензій, ведення ліцензійних справ та ліцензійних реєстрів, контроль за додержанням ліцензіатами ліцензійних умов, видача розпоряджень про усунення порушень ліцензійних умов, а також розпоряджень про усунення порушень законодавства щодо ліцензування зазначеного виду діяльності.**

Варто також відмітити те, що до Закону України «Про ліцензування видів господарської діяльності» упродовж 2015-2018 року було внесено 10 змін, що означає про те, що законодавство зазнає значну кількість змін та доповнень щодо ліцензування господарської діяльності, що свідчить про помітне зацікавлення органів публічної адміністрації у лобіюванні збільшення видів діяльності, які підлягають ліцензуванню і зацікавленість їх у

виведенні багатьох видів діяльності, які підлягають ліцензуванню в межах дії зазначеного закону.

Щодо ліцензування у сфері адміністративно-правового захисту прав дітей-сиріт та дітей позбавлених батьківського піклування то необхідно відмітити що початок 2018 року налічувалося 25 видів підприємницької діяльності, провадження яких потребує ліцензування відповідно до Закону «Про ліцензування видів господарської діяльності», а також ще 9 видів діяльності, які підлягають ліцензуванню відповідно до інших законів [2].

В цілому, на сьогоднішній день існує позиція відповідно до якої іде зменшення кількості видів діяльності, в тому числі, й у сфері адміністративно-правового захисту прав дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, які потребують ліцензування. Відповідно, зменшується контрольна діяльність органів публічної адміністрації щодо зазначеного питання.

Слід зазначити, Закони України «Про ліцензування видів господарської діяльності» не виключає до переліку видів господарської діяльності, що підлягають ліцензуванню, ліцензування у сфері адміністративно-правового захисту прав дітей-сиріт та дітей позбавлених батьківського піклування.

Ми вважаємо, що це є не вірним, так як відповідний процес господарської діяльності у сфері адміністративно-правового захисту прав дітей-сиріт та дітей позбавлених батьківського піклування починає переходити до громадських об'єднань у частині соціальних функцій, котрі монополізовані органами публічної адміністрації та є неупередженим.

Література:

1. Про ліцензування видів господарської діяльності : Закон України від 2 берез. 2015 року № 222-VIII// Відомості Верховної Ради. – 2015. - № 23. – Ст. 158

2. Взаємодія держави та інституцій громадянського суспільства : роз'яснення Міністерства юстиції України від 3 лютого 2018 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>.

Гнесь О.Р.,
курсант 2-го курсу ННІ № 3 НАВС